

fige, at, naar man en enkelt Gang har været nødsaget til at vove sig ud paa Glatis, stables derved en Nødvendighed for, at man ikke anden Gang indlader sig derpaa, og at, naar man en enkelt Gang har været nødsaget til at nøjes med noget Mindre, kan der netop derved stables en Nødvendighed for, at man næste Gang maa have noget Mere. Men desuden ere mange Omstændigheder med Hensyn til Finanslovsforlaget og de enkelte Punkter, som der ere under Forhandling, meget forskellige iaar og ifjor. Jeg skal tillade mig at nævne nogle Exempler derpaa. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds talte om Spørgsmaalet om Bevillingen til Universitetet, og han mente, at man skulde holde paa, hvad han kaldte det gamle Kompromis. Jeg kan ikke se Andet, end at, naar man i nogle Aar har ladet sig nøie med, at Universitetets Underskud er blevet dækket ved Kapitalforbrug, og naar man dernæst er kommen til Erkendelse om, at man ad denne Vej er kommen ind paa en Glidbane, som let kan føre videre, end man anser for ønskeligt, saa er det naturligt, at man har stillet det Forlangende, at dette Spørgsmaal, dette for Landet saa vigtige Spørgsmaal, afgjøres ved en særlig Lov, saaledes at man kan være sikker paa, at en grundig og vel overveiet Afgjørelse kommer frem, og at Afgjørelsen ikke træffes paa Finansloven, hvor dette Spørgsmaal som et enkelt Punkt hvirvles ind i den store Kælle af Vædringsforlags Maelstrøm. Det er derfor, det nu er forlangt fra Landsthingets Side, at, saalange Rigsdagen endnu ikke har faaet dette Spørgsmaal overveiet, saalange den ikke har afsluttet de Overveielser, som den flere Gange har haat Leilighed til, og ved særlig Lov afgjort dette Spørgsmaal, at der saalenge ikke skal træffes nogen Foranstaltning, der præjudicerer denne Afgjørelses fulde Frihed; thi det er jo klart, at dersom man Aar for Aar vedbliver gennem Finanslovsbestemmelser at opgive Universitetets Formue, bliver der tilsidt Intet tilbage, saa staar Universitetet ligesom Reiseren ligeoverfor det Intet, hvor han ingen Ret har, og saa er Sagen paa Forhaand bleven afgjort, uden at den let kan omgjøres ved særlig Lov. Der skulde saa meget mere netop nu være Grund til at handle paa denne Glidbane, fordi de let realisable Effekter, Universitetet eter, ere opbrugte, og fordi man, hvis man skal gaa til yderligere Kapitalforbrug, maa gaa til Dpfigelse af Prioriteter, Noget, som det maaste, da Liden er saa langt fremrykket — vi staa jo meget snart ved den 11te Juni — ikke engang vil være muligt at effektuere til forestaaende December Termin, og som i alle Tilfælde vil være en uopdyvendig Indgriben i private Personers Interesse. Ogsaa for de militære Bevillinger ere Forholdene anderledes iaar end ifjor. Thi siden ifjor er der vedtaget saavel en Hærløvs som en Flaadelov, hvis Konsekvenser det dog skulde synes naturligt

at tage. Nu blev det jo til Exempel ifjor vedtaget paa Flaadeloven, at Flaadens Størrelse skulde fastsættes til 12 større Skibe; vi have deraf kun 9. Der er ikke fra Regjeringens Side forlangt større Bevillinger, end der tidligere gennemsnitlig har været bevilget; det er kun et beskedent Forlangende, der er stillet. Med det, man tidligere har faaet bevilget, har man nemlig kun kunnet holde det gaaende; men det synes dog aldeles unaturligt, naar man har vedtaget en Lov, der skal føre Flaademateriellet frem ad fra 9 til 12 Skibe, at man saa det første Aar, efterat man har vedtaget dette, vil gaa tilbage ved ikke engang at give den tidligere bevilgede Sum, som man altsaa har kunnet holde det gaaende med. Ogsaa med Hensyn til Anvendelsen af Betsøbet synes det dog at være en naturlig Ting, at man saar Pengene anvende paa den Maade, med Hensyn til hvilket det kan forudsættes, at de ville give det bedste Resultat, og i den Henseende er det jo oplyst af den høitærede Minister, at det, som faas efter hans Forslag, er militært for den samme Pris meget bedre og ikke uprøvet, saaledes som det vil blive ved Vedtagelsen af det Forslag, som der er fremsat af det ærede Medlem for Rjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds. Noget Eignende gjælder tildeels ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Kanonerne til Søforterne. Man har desværre ikke kunnet faae de nødvendige fremstuede Forter til Dækning af Rjøbenhavn mod Søsiden, men man har dog i alle de foregaaende Aar bevilget Styts af den bedste Slags til de Forter, som ere tilstede. Det, som er forlangt af Landsthinget, er jo derfor slet ikke andet end det, at man iaar ikke skal afsige fra den Præcis, som man li saa mange Aar har fulgt, og at man derfor, indtil vi faae de nødvendige, nye mere fremstuede Forter, hvert Aar paa Finansloven skal bevilge et mindre Betsøb til de bedste Kanoner, der kunne faas til de gamle Forter, man har. Ogsaa DyrtdstillægsSpørgsmaalet giver et Exempel paa, at Forholdene ved Finanslovsforlaget nu ere forskellige fra Forholdene ved Behandlingen af Finanslovsforlaget ifjor. Ifjor undlod man at stille Forslag om et saadant Tillæg til Ombedsmændene, fordi man gik til Samlingen med Haab om, at Lønningens Revision kunde blive gjort færdig i den daværende Samling. Dette Haab blev stufset, og da man paa Grund heraf senere forsøgte gennem en særlig Lov at faae TillægsSpørgsmaalet ordnet, viste det sig ogsaa, at Haabet her bristebe. Ifjor gik man til disse Spørgsmaal med Haab om et Resultat ad anden Vej; i Aar har man ikke blot ikke noget saadant Haab, men Visshed for, at det ikke kunde naas ad denne Vej; og det synes derfor at være en naturlig og billig Fordring, der opstilles fra Regjeringen og Landsthinget, at man, indtil Rigsdagen har gjort sin Pligt ved at vedtage Lønningens Revision, ikke lader nogen af de